

Herdenking slachtoffers ramp Zuidoost-Azië

Het is inmiddels meer dan drie weken geleden dat de natuurramp in Azië op onze netvliezen kwam en daaraan bleef kleven, onze oren verdoofde voor andersoortige berichtgeving. Het is inmiddels drie weken geleden dat de ramp doordrong tot waar zielsverwantschap ontstaat. Over geografische grenzen heen, politieke scheidslijnen doorbrekend. Een geopenbaard bondgenootschap van Bush en Clinton, een gezamenlijke open brief van Balkenende als minister-president en Bos als leider van de grootste oppositiepartij, het om dezelfde tafel gezeten zijn van politieke tegenstanders in andere werelddelen om gezamenlijk solidariteit te betuigen, dat alles bleek mogelijk. Nederlandse burgers hebben zich wereldburgers getoond door hun creativiteit bij hulpacties en ongekennde giftbereidheid: betrokkenheid, onderstreept met daadkracht. Dat ook deed de Nederlandse regering geen moment aarzelen op verzoek van het Luxemburgs voorzitterschap van de Europese Unie de coördinatie van de Europese hulp op zich te nemen.

Nu staan wij hier, als collega's bij elkaar, op onze eerste Kamerdag na het reces. Niet, om uiting te geven aan uitsluitend of vooral ons persoonlijke gevoelens van geraaktheid, van medeleven. Wij staan samen stil bij de ramp in onze hoedanigheid als volksvertegenwoordigers. Daarbij voelen wij ons één met diegenen die wij vertegenwoordigen in hun verbondenheid met de slachtoffers en nabestaanden. Maar het Kamerlidmaatschap verplicht tot méér: het behoort ons te bewegen tot intensievere, misschien zelfs hernieuwde doordinking, van initiëring en coördinatie van adequate hulp in nationaal, Europees en internationaal verband. Ons ambt moet ons nu temeer aanzetten tot visies op duurzaamheid van wederopbouw, op houdbaarheid van partnerschappen daarbij van diegenen die die moeizame lange weg gezamenlijk tot het eind moeten bewandelen. Op mogelijkheden ook van voorkóming van de omvang en ernst van de gevolgen van een ramp als deze. Onze verantwoordelijkheid als politieke ambtsdragers dwingt ons tot het verruilen van een rol als geëngageerde toeschouwers voor die van professionele senatoren. Daarenboven: de ramp in Azië doet een beroep op

een van de kenmerken van onze Kamer, namelijk het vermogen om ons te ontworstelen aan de aktualiteit van deze ramp en tevens - misschien weer - oog te hebben voor ook andere rampen die in hun gevolgen nog onverminderd voortduren maar zich aan onze blik hebben onttrokken. De ontelbare slachtoffers, hun nabestaanden en diegenen wier dierbaren worden vermist in de andere werelddelen alsook in ons land: wij denken aan hen in stilte, zódanig dat die stilte verplicht tot spreken, op enig moment, door ons, in deze zaal.

Ik geef het woord aan de vice-premier.